

Разговорътъ имъ са свърши и време стана да са разидатъ всѣки у дома си, а нашия пѣтникъ прѣнощува у онзи домъ, дѣто бѣше сѣдянката. На другия день той прѣсѣдя у селото нарочно да замръкне тамъ и да обиде пакъ *самодивската могила*. Прѣзъ нощта отиде безъ страхъ и остана тамъ до съмнало, като са истѣгна върху зелената трѣвица, дѣто са и наспа хубаво. Увѣренъ вече наздраво отъ какво са заченватъ тѣзи страхове у човѣка, отиде си по работата и, кждѣто идше, сѣ приказвалъ за случката, щото мнозина избави отъ такивато пустовѣрія

Загубената кесія, овчата плѣшеа и фенерьтъ.

Единъ вечеръ г-нъ Божилъ сѣдѣлъ и приказвалъ съ гоститѣ си г. Момчила и г. Недѣлка, а четиретѣ негови дѣца: Дончо, Станка, Русайка и Найденчо запали и съ отворено ухо слушали на приказнитѣ имъ. Г-нъ Момчилъ разказвалъ за дългото свое пѣтуване и приказката му била дошла до най-ревнивитѣ нѣща за слушаніе, когато са похлопала пѣтнатата врата. Дѣцата са свили на кълбо задъ стола на баща си, който чакалъ да стане отъ тѣхъ едно да види кой хлопна. Той заповѣдалъ на по-големия Донча да отиде; но той казалъ на Станка, а тя на другитѣ и тѣй са сбутвали помежду си безъ да стане нѣкое и да отиде вѣнъ да пита, кой хлопна и да отвори вѣртата.

Догдѣто дѣцата са дѣлякали и са прашали едно друго, втори пѣтъ са исхлопало по силно. Г. Божилъ поизгледѣлъ дѣцата май на криво, като че съ око искалъ да имъ каже да ли той самичахъ, или гоститѣ трѣбва да отидатъ на тѣхно мѣсто. Най-сѣтитѣ и четиретѣ скупомъ наскачахъ и заедно трѣгватъ къмъ пѣтнатата вратня. Когато приближили до вратнята, то Дончо пристѣпва съ страхъ и бутва заключалката; но